

R O M Â N I A
ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
SECȚIA DE CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL

Decizia nr.4251

Dosar nr. 592/2/2013

Ședința publică de la 11 noiembrie 2014

Președinte:	X	- Judecător
	X	- Judecător
	X	- Judecător
	X	- Magistrat asistent

*****

S-a luat în examinare recursul declarat de reclamanta **S.C. X S.R.L.** împotriva Sentinței civile nr.X din 30 septembrie 2013 a Curții de Apel X – Secția a VIII-a Contencios Administrativ și Fiscal.

Dezbaterile au avut loc în ședința publică de la 22 octombrie 2014, fiind consemnate în încheierea de la acea dată, când instanța, având nevoie de timp pentru a delibera, a amânat pronunțarea, succesiv, pentru data de 28 octombrie 2014, 4 noiembrie 2014, respectiv 11 noiembrie 2014 când a pronunțat prezenta decizie.

ÎNALTA CURTE

Asupra recursului de față;

Din examinarea lucrărilor din dosar, constată următoarele:

Prin acțiunea înregistrată și completată pe rolul Curții de Apel X- Secția a VIII-a Contencios Administrativ și Fiscal, reclamanta SC X SRL, în contradictoriu cu Agenția Națională de Administrare Fiscală prin Autoritatea Națională a Vămilelor, a solicitat anularea Deciziei nr. 37/21.02.2013 emisă de Direcția de Soluționare a contestațiilor din cadrul Agenției Naționale de Administrare Fiscală, ca răspuns la contestația administrativă înregistrată sub nr. X/23.11.2012, în contradictoriu cu ANAF; anularea Procesului-verbal de control nr.

X/15.11.2012 (X/14.11.2012) {"Procesul-verbal") și a Deciziei nr. X/15.11.2012 (X-1/14.11.2012-("Decizia"), în contradictoriu cu ANAF prin ANV precum și obligarea pârâților la plata cheltuielilor de judecată ocazionate cu prezentul litigiu.

Motivând acțiunea, reclamanta a arătat că în perioada 17.10.2012 - 14.11.2012 Autoritatea Națională a Vămilelor (ANV) a efectuat la SC X SRL un control ulterior asupra operațiunilor de punere în libera circulație pentru mărfurile importate din X, încadrate în grupa tarifara 7318 (șuruburi), importuri derulate în perioada 28.10.2010 - 25.07.2011.

La 15.11.2012 Autoritatea Națională a Vămilelor (A.N.V.) a comunicat Procesul-verbal și Decizia prin care a stabilit în sarcina reclamantei plata sumei de X lei, obligații suplimentare față de cele comunicate la data acordării liberului de vama pentru importurile din X realizate în perioada 28.10.2010-25.07.2011.

ANV a rectificat prin procesul verbal contestat și prin Decizie obligațiile stabilite anterior pentru reclamantă la data înregistrării importurilor, fără să se fi modificat datele și actele de la data importurilor și fără să le fi comunicat obligația de plata taxa antidumping la data importurilor.

Mai mult, arată că subscrisa fără să se fi aflat în culpa cu privire la neexecutarea vreunei obligații de plata, ANV a stabilit în sarcina acesteia și accesorii la o obligație inexistentă și necomunicată, astfel: taxe antidumping X lei, TVA X lei, majorări și penalități de întârziere la taxa antidumping -X lei, majorări/penalități de întârziere la TVA X lei, în total X lei.

Susține că Autoritatea vamală a întocmit Procesul verbal și a emis Decizia contestată cu încălcarea art. 78 din Codul vamal comunitar, care stabilește limitele de competență ale controlului vamal ulterior.

Astfel, potrivit dispozițiilor arătate anterior, o decizie luată de organele vamale poate fi anulată sau revocată numai în situația în care controlul ulterior constată că decizia anterioară a organelor vamale, emisă la data importurilor, ar fi fost întemeiată pe culpa importatorului, dacă importatorul ar fi oferit date inexacte sau incomplete, iar în cazul de față nu se află în această situație.

În acest sens sunt și dispozițiile art. 12 din Codul vamal comunitar, care dispun în sensul că, odată ce autoritățile vamale i-au stabilit obligațiile de plată la import conform declarațiilor depuse (a căror corectitudine nu a fost contestată), informațiile tarifare, astfel cum au fost furnizate la momentul importului, în baza cărora i-a fost acordat liber de vama, sunt obligatorii pentru autoritățile vamale și nu pot fi schimbate ulterior.

În concluzie, reclamanta a susținut că atâta timp cât declarațiile reclamantei în vamă au fost complete și corecte, controlul ulterior vamal nu are competența legală, nu are dreptul de a stabili alte obligații suplimentare în sarcina acesteia față de cele stabilite la momentul importurilor, fără a încălca dispozițiile art. 78 din C. vamal comunitar.

Este lovit de nulitate actul încheiat cu depășirea competenței organului de control, emis în alte condiții de cât cele prevăzute de normele de procedura care reglementează competența controlului ulterior.

Prin Procesul-verbal și Decizia emise la 15.11.2012, ANV a stabilit în sarcina reclamantei obligația de plată a unei taxe antidumping de 85% aplicată la valoarea în vamă a elementelor de fixare importate din X în perioada 28.10.2010-25.07.2011.

Astfel cum se arată în art. 4 din Regulamentul CE nr. 723/2011, acesta intră în vigoare și își produce efectele pentru viitor, începând cu ziua următoare datei publicării în Jurnalul Oficial al UE, respectiv 27.07.2011. În același sens sunt și dispozițiile Regulamentului cadru la care va face referire mai jos.

Aceste dispoziții la care face trimitere Regulamentul CE 723/2011, respectiv, Regulamentul CE. 966/2010 art.2 și Regulamentul C.E.1225/2009, art. 13, arată condițiile exprese în care se poate institui taxa antidumping pentru importurile din X *încă de la data deschiderii anchetei CE pentru stabilirea necesității instituirii taxei.*

Aceste condiții exprese, constituind o excepție de la regula *neretroactivității dispozițiilor din Regulamentele CE, sunt de stricta interpretare și nu se pot aplica prin similitudine și altor situații.*

Potrivit acestui Regulament cadru, din momentul în care se deschide o anchetă pentru a stabili dacă se impune instituirea unei

taxe antidumping pentru anumite produse importate dintr-un stat non - UE, Comisia Europeană poate stabili, tot printr-un Regulament, *nivelul estimativ* al obligației ce ar urma să fie instituită și poate fi impusă organelor vamale obligația de înregistrare a acelei obligații la import, astfel cum această instituție este definită prin Codul vamal comunitar.

Dispozițiile art 13 alin. 3 și art 14 alin. 5 din Regulamentul de baza 1225/2009 stabilesc clar faptul că «înregistrarea importurilor (în perioada de ancheta) se instituie printr-un Regulament care precizează *obiectul măsurii și valoarea estimativă a taxelor* » care ar putea fi achitate în viitor, dacă se va institui o măsură definitivă.

Astfel, la primirea documentelor/declarațiilor sale vamale pentru cele 11 importuri la care se referă actul de control, autoritățile vamale, dacă apreciau că reclamanta are o datorie vamală în cuantum de 85% din valoarea bunurilor menționate în declarațiile vamale, aveau obligația de a înregistra în contabilitatea proprie datoria ca drept vamal de import, menționând și *cuantumul obligației, conform art. 14 alin 5 din Regulamentul 1225/2009, precum și obligația de a-i comunica obligația de plată și cuantumul ei.*

În concluzie, având în vedere că obligația de plată a drepturilor de import reprezentând taxa antidumping pentru importurile de șuruburi – din X s-a născut numai după intrarea în vigoare a Regulamentului 723/2011, iar pentru perioada anterioară numai dacă acest drept a fost înregistrat ca atare de organele vamale conform celor de mai sus, ceea ce nu s-a întâmplat în speță.

Autoritățile vamale nu pot institui retroactiv în sarcina reclamantei obligația de plată a taxei antidumping de 85% pentru produse importate din anterior momentului intrării în vigoare a regulamentului 723/2011 publicat în Jurnalul Oficial al UE la 26.07.2011, intrat în vigoare la 27.07.2011 (firește că ulterior acestei date Regulamentul a devenit general aplicabil și obligatoriu, taxa antidumping fiind înscrisă în drepturile de import ale Statului).

Cu privire la obligația stabilită în sarcina reclamantei de plată a sumelor de X lei și respectiv X lei cu titlu de majorări și penalități de întârziere la plată taxei antidumping și majorări și penalități la plată TVA aferent, reclamanta a susținut că este nelegală măsura stabilită

de ANV solicitând anularea Deciziei și în ceea ce privește accesoriile stabilite nelegal în sarcina sa, întrucât autoritățile vamale au emis anterior, la data acordării liberului de vamă, decizii în care nu se regăsea obligația de plată a taxei antidumping de 85%, iar acum prin Decizia contestată, revocă deciziile anterioare (acest lucru fiind ilegal, în condițiile în care reclamanta nu a oferit date eronate sau incomplete la import, numai în aceste condiții putând fi revocate deciziile vamale), obligația instituită prin Decizia modificatoare produce efecte de la data comunicării ei (15.10.2012).

În fine reclamanta a arătat că obligația de plată a taxei antidumping stabilită prin Decizia contestată nu a ajuns la scadență (scadența fiind stabilită pentru 26.11.2012), astfel că în cauză nu poate fi vorba de neexecutarea obligației de plată, astfel încât nu s-a născut dreptul ANV la majorări și penalități asupra debitului principal stabilit în sarcina acesteia.

Referitor la nulitatea Deciziei pentru vicii de formă, reclamanta a arătat că Decizia pentru regularizarea situației privind obligațiile suplimentare stabilite de controlul vamal, este informă, de pe aceasta lipsind semnătura de avizare a șefului de serviciu Liviu Tache.

În drept a invocat art. 1 și 8 din Legea 554/2004 a contenciosului administrativ, Regulamentul CE 723/2011, Regulamentul cadru, Codul Vamal Comunitar, Constituția României.

Apărările formulate în cauză

Pârâta Autoritatea Națională a Vămirilor, prin întâmpinarea formulată a solicitat respingerea cererii, în principal, ca inadmisibilă și, în subsidiar, ca nefondată.

Referitor la excepția inadmisibilității cererii, pârâta a motivat în sensul că împotriva actelor administrative reprezentate de Decizia pentru regularizarea situației privind obligațiile suplimentare stabilite de controlul vamal nr. X-1/14.11.2012 și a Procesului verbal de control nr. X/14.11.2012 încheiate de Autoritatea Națională a Vămirilor - Direcția supraveghere accize și operațiuni vamale, reclamanta SC. X S.R.L. a formulat contestație în sistemul cailor administrative de atac. Contestația formulată de reclamantă a fost înregistrată la autoritatea vamală cu nr. X/23.11.2012 și transmisă spre competentă soluționare Direcției generale de soluționare a contestațiilor din cadrul Agenției

naționale de administrare fiscală astfel cum prevăd dispozițiilor art. 209 -218 din O.G. nr. 92/2003 privind Codul de procedura fiscală, republicată și actualizată. Precizează faptul că până la data prezentei nu a fost soluționată contestația administrativă formulată de reclamantă și transmisă spre competență soluționare la Direcția generală de soluționare a contestațiilor din cadrul Agenției naționale de administrare fiscală și înregistrată cu nr. X/11.12.2012.

Pe fondul cauzei, în esență, a arătat că în perioada 17.10.2012 - 14.11.2012 s-a efectuat un control ulterior asupra operațiunilor de punere în liberă circulație pentru mărfurile încadrate la grupa tarifara 7318, derulate în perioada 28.10.2010 - 25.07.2011 de către SC. X S.R.L.

Susținerea reclamantei în sensul că procesul verbal de control și decizia sunt nelegale pentru lipsa de competență a organelor vamale de a stabili ulterior obligații la plată în condițiile în care nu se retine nicio culpă a importatorului învederează că aceasta face referiri incomplete și eronate la dispozițiile art. 78 alin. (3) din Codul Vamal Comunitar în sprijinul acesteia.

Susținerea reclamantei conform căreia dispozițiile privind instituirea taxei antidumping se aplică pentru viitor din momentul intrării vigoare a Regulamentului nr. 723/2011 este nefondată.

În ceea ce privește aplicabilitatea dispozițiilor art. 221 din Codul Vamal Comunitar, a arătat pârâta că nici aceste dispoziții nu sunt aplicabile în speța pentru că se referă la înregistrarea valorii drepturilor vamale în evidența contabilă așa cum rezulta fără putința de tăgădat din dispozițiile acestui articol.

Hotărârea instanței de fond

Prin Sentința civilă nr. X din 30 septembrie 2013, Curtea de Apel X – Secția a VIII-a Contencios Administrativ și Fiscal, a respins acțiunea completată formulată de reclamanta SC X SRL, în contradictoriu cu pârâta Agenția Națională de Administrare ca neîntemeiată.

Pentru a se pronunța astfel, instanța coroborând situația de fapt și de drept rezultată din actele atacate în prezenta cauză, cu declarațiile vamale depuse de către reclamantă, a reținut că acțiunea nu este întemeiată.

În privința nelegalității de formă a deciziei de impunere cu referire la pretinsa nerespectare la emiterea acesteia a dispozițiilor art. 43 din OG nr. 92/2003, constată că este neîntemeiată având în vedere că decizia emisă de către pârâtă a fost semnată de directorul Direcției de Supraveghere Accize și Operațiuni Vamale și avizată de către directorul adjunct al aceleiași direcții, precum și de persoanele desemnate cu activitatea de control, membrii ai Serviciului Antifraudă Vamală, lipsind semnătura șefului de serviciu.

Pe de altă parte, instanța a reținut că potrivit dispozițiilor din anexa 8 a Ordinului președintelui ANAF-ANV nr. 7521/2006, documentul "*Decizie pentru regularizarea situației*" se întocmește de către organul de control vamal, *se avizează de șeful de compartiment și se aprobă de șeful biroului vamal, directorul executiv al direcției regionale vamale sau de directorul Direcției supraveghere și control vamal, după caz, în funcție de apartenența echipei de control.*

Instanța a constatat că decizia atacată în prezenta cauză nu poate fi apreciată nelegală urmare a lipsei semnăturii șefului serviciului din care fac parte persoanele care au efectuat controlul vamal ulterior și au semnat decizia de regularizare în această calitate, având în vedere că documentul poartă semnătura de aprobare din partea directorului Direcției care conține acest serviciu, precum și semnătura de avizare a directorului adjunct al aceleiași direcții, nefiind necesară pentru legala emitere a documentului și semnătura șefului de serviciu, o asemenea lipsă fiind acoperită prin certificarea legalității și temeiniciei celor reținute în sarcina reclamantei de către conducătorii Direcției care cuprinde și acest serviciu.

Din această perspectivă se constată că sunt respectate dispozițiile menționate anterior în privința semnăturilor necesare pentru legala emitere a unei astfel de decizii de regularizare având în vedere structura organizatorică a pârâtei și competențele conducătorilor acesteia, superiori ierarhic șefului de serviciu care avea atribuția exclusiv de a aviza, această atribuție fiind suplinită de avizul directorului adjunct al direcției în cauză, dispozițiile menționate anterior fiind aplicabile corespunzător succesiunii modificărilor intervenite în structura pârâtei, ulterior emiterii acestui ordin, astfel încât susținerile reclamantei privind nerespectarea dispozițiilor art. 43

din OG nr. 92/2003 nu pot fi reținute, urmând a fi înlăturate ca neîntemeiate.

De altfel, instanța a mai reținut că dispozițiile art. 43 din OG nr. 92/2003 nu impun în privința acestei mențiuni din decizia de impunere decât numele și *semnătura persoanelor împuternicite ale organului fiscal, potrivit legii*, iar potrivit dispozițiilor legii nr. 86/2006, precum și a HG nr. 707/2006 de punere în aplicare a Codului Vamal al României nu sunt menționate persoanele împuternicite-cu referire specială la funcțiile aferente acestor persoane- pentru semnarea unor astfel de decizii de regularizare.

Referitor la nelegalitatea derivând din lipsa de competență a organelor pârâtei de a efectua un control vamal ulterior și de a stabili în sarcina reclamantei creanța vamală menționată în cuprinsul deciziei atacate, întemeiată pe lipsa culpei importatorului, conform art. 78 alin. 3 și art. 12 din Regulamentul privind instituirea Codului vamal comunitar nr. 2913/1992, dar și pe pretinsa nerespectare de către organele vamale a principiului prevăzut de dispozițiile art. 3 lit. b din legea nr. 571/2003 privind Codul Fiscal, instanța constată că se impune analizarea acestei critici în legătură strânsă cu motivul privind pretinsa încălcare de către organele pârâtei a principiului neretroactivității aplicării legii și a dispozițiilor din actele normative comunitare, iar din această perspectivă a sensului și aplicării noțiunii de „înregistrare a importurilor” cu referire la aplicarea regulamentelor reținute de către pârâtă în stabilirea creanței vamale prin decizia de regularizare ce constituie obiectul acțiunii.

Astfel, instanța a reținut că toate aceste susțineri s-au întemeiat pe argumentul imposibilității stabilirii unei astfel de creanțe vamale în lipsa aducerii în prealabil la cunoștința importatorului a posibilității stabilirii acesteia încă de la data înregistrării importurilor constatate prin declarațiile vamale de import.

Acest argument nu poate fi reținut întrucât, începând cu data de 29.10.2010 în aplicația informatică TARIC_RO gestionată de ANV care preia automat informațiile transmise de DG TAXUD din cadrul CE prin aplicația TARIC, la codurile menționate la art. 1 din Regulamentul CE nr. 966/2010 a fost introdusă măsura de „înregistrare anti-dumping sau compensație” având ca având ca bază

aceeași reglementare, iar autoritatea vamală a procedat în consecință, asigurând înregistrarea mărfurilor în cauză, conform obligațiilor ce-i revin, inclusiv în privința producătorului produselor importate din X, astfel cum acesta rezultă din declarațiile vamale de import și facturile fiscale atașate cauzei..

Argumentează instanța că în privința produselor astfel importate au fost respectate atât principiul prevăzut de art. 3 din legea nr. 571/2003 al certitudinii impunerii, cât și al neretroactivității legii, acesta având posibilitatea efectivă de a cunoaște că în măsura în care se va constata prin regulamentele comunitare că se impune stabilirea unei astfel de taxe anti-dumping va suporta contravaloarea acesteia, înregistrând declarațiile vamale cu asumarea acestei obligații condiționate de ancheta efectuată de Comisia Europeană.

De altfel, s-a reținut atât existența, cât și exigibilitatea obligației reclamantei de a suporta contravaloarea taxei anti-dumping în cotă de 85 % stabilită inițial, ulterior modificată definitiv prin emiterea unui alt regulament ulterior emiterii actelor atacate în prezenta cauză, neavând relevanță sub aspectul legalității împrejurarea că ulterior nivelul taxei a fost modificat parțial în sensul reducerii, având în vedere că legalitatea unui act administrativ presupune analizarea emiterii acestuia cu respectarea dispozițiilor legale în vigoare la această dată, iar nu la o dată ulterioară emiterii, în plus existând posibilitatea revizuirii de către organele fiscale a nivelului acestei taxe în vederea conformării față de poziția definitiv stabilită a Comisiei Europene în această privință.

De asemenea, instanța a constatat că nu prezintă relevanță sub aspectul nelegalității actelor atacate culpa reclamantei sau inexistența acestei culpe având în vedere că la data înregistrării declarațiilor vamale de import fusese înregistrată, operațiunea de import în vederea aplicării taxei anti-dumping, conform regulamentelor comunitare reținute a fi aplicabile în mod judicios de către organele de inspecție vamală în privința importurilor efectuate de către reclamantă, aceasta având în mod concomitent, în absența unei dovezi contrare, atât dreptul, cât și obligația de a verifica rezultatul anchetelor Comisiei Europene în privința produselor ce au făcut obiectul acestora conform regulamentelor menționate, prin

consultarea bazei de date informatice gestionate prin intermediul Comisiei Europene, încă de la data efectuării importurilor, de către ANV.

Referitor la aplicarea retroactivă a Regulamentului nr. 723/2011 având în vedere aceleași considerente, instanța a constatat că acest act comunitar are rolul de a pune efectiv în aplicare, începând de la data înregistrării acestor importuri efectuate de către reclamantă, rezultatele anchetei desfășurată anterior de Comisia Europeană în privința produselor provenind din X și încadrate la grupa tarifară respectivă, prin extinderea aplicării acestor taxe de la produsele provenind din Republica Populară Chineză, pentru identitate de rațiune.

În fine, reține instanța de fond, susținerea privind nașterea dreptului organelor vamale de a stabili o astfel de taxă anti-dumping exclusiv de la data intrării în vigoare a Regulamentului CE nr. 723/2011, este nefondată, data fiind data la care taxa a devenit exigibilă, iar nu la momentul emiterii și comunicării către reclamantă a deciziei pentru regularizarea situației privind obligațiile suplimentare stabilite de controlul vamal, astfel încât în mod corect organele vamale ale pârâtei au reținut exigibilitatea și a acestor accesorii, fiind respinsă în mod judicios susținerea contrară a reclamantei din contestația administrativ-fiscală, decizia de soluționare a contestației fiind emisă cu aplicarea corespunzătoare a dispozițiilor legale și comunitare situației de fapt descrisă în conținutul deciziei de regularizare și a raportului de control vamal ulterior.

Conchide instanța , că în ceea ce privește nelegalitatea efectuării controlului vamal ulterior și pretinsa încălcare a condițiilor de reevaluare a datoriei vamale exclusiv în ipotezele prevăzute de Codul Vamal în art. 78, respectiv a existenței unor date noi sau a constatării că informațiile inițiale erau eronate sau incomplete, având în vedere obligația organelor vamale de a respecta întocmai dispozițiile de drept comunitar, direct aplicabil în dreptul intern, conform considerentelor anterior prezentate, fiind îndeplinită condiția înregistrării acestor importuri în temeiul regulamentelor menționate în cuprinsul actelor a căror anulare se solicită în cadrul prezentului demers procesual, astfel

încât în temeiul art.1 și 8 din legea nr. 554/2004 va fi respinsă acțiunea completată ca neîntemeiată.

Împotriva sentinței a declarat recurs reclamanta SC"X"SRL solicitând modificarea hotărârii în sensul admiterii acțiunii și anularea deciziei emise de Agenția Națională de Administrare Fiscală prin Autoritatea Națională a Vămirilor .

În cadrul motivelor de recurs, reclamanta a susținut, în esență, că sentința primei instanței este nelegală fiind dată cu aplicarea greșită a legii.

S-a arătat că prin decizia emisă de Autoritatea Națională a Vămirilor s-a instituit retroactiv în sarcina societății o taxă antidumping de 85% din valoarea produselor importate după ce fuseseră achitate taxele vamale stabilite pe baza declarațiilor înregistrate la import și s-a acordat liber de vamă. Taxa a fost stabilită prin aplicarea cu efect retroactiv a regulamentului CE 723/2011 care a extins obligația de plată a taxei antidumping aplicabilă importurilor din China și la produsele importate din X. Se susține că importurile au fost realizate înainte de intrarea în vigoare a regulamentului CE 723/2011 privind extinderea taxei antidumping definitive impuse prin Regulamentul CE nr.91/2009 privind importurile de anumite elemente de fixare din fier sau oțel originare din Republica Populară Chineză la importurile de anumite elemente de fixare din fier sau oțel expediate din X, indiferent dacă au fost sau nu declarate ca provenind X și nu a fost îndeplinită condiția de a fi înregistrate în condițiile art.2 din regulamentul UE 966/2010 de deschidere a unei anchete privind eventuala eludare a măsurilor antidumping instituite din Regulamentul CE nr.91/2009 al Consiliului la importurile de anumite elemente de fixare din fier sau oțel originare din Republica Populară Chineză prin importuri de anumite elemente de fixare din fier sau oțel expediate din X, indiferent dacă au fost sau nu declarate ca fiind originare din această țară, și de supunere a acestor importuri la înregistrare și art.13 alin.3 și ale art.14 alin.5 din Regulamentul de bază 1225/2009 privind protecția împotriva importurilor care fac obiectul unui dumping din partea țărilor care nu sunt membre ale comunității europene situație în care nu operează excepția de la regula neretroactivității regulamentului CE 723/2011. Nu există dovada

înregistrării în sistemul Taric RO la data importurilor. Susține în continuare nelegalitatea măsurilor privind instituirea de accesorii cât timp obligația principală nu există.

Mai mult nu pot fi stabilite accesorii deoarece nu a fost comunicată obligația principală. Organelor vamale le revine obligația de a stabili datoria vamală și de a o comunica debitorului. Autoritățile vamale nu au comunicat la data importurilor această datorie. Invocă în acest sens prevederile art.240, 241 alin.2 Cod vamal.

Contestă de asemenea cuantumul taxei antidumping și susține că a fost greșit determinat întrucât la data controlului valoarea taxei era de 74,1% calculată la valoarea mărfurilor. La data controlului regulamentul CE 723/2011 era deja corectat în privința cuantumulului taxei. În mod eronat instanța de fond a reținut că regulamentul CE nr.924/2012 de modificare a Regulamentului CE nr.91/2009 privind impunerea unei taxe antidumping definitive asupra importurilor de anumite elemente de fixare din fier sau oțel originare din Republica Populară Chineză a intervenit după data emiterii procesului verbal de control și a deciziei atâta timp cât acesta a intrat în vigoare la 4 octombrie 2012 iar procesul verbal și decizia au fost emise ulterior respectiv la 15 noiembrie 2012 intrând sub incidența regulamentului nr.924/2012 .

Mai susține necompetența ANV de a modifica obligațiile de import prin controlul ulterior față de dispozițiile art.78 din Codul vamal comunitar atâta timp cât declarațiile de import au fost corecte și complete.

Nu pot fi primite susținerile ANAF în sensul că dispozițiile art.78 din Codul vamal comunitar permit modificarea obligațiilor pentru contribuabil pe motiv că ulterior acordării liberului de vamă și aplicării unui tarif vamal, a apărut informații noi la care Autoritățile vamale nu ar fi avut acces anterior stabilirii drepturilor de import.

Prin întâmpinarea depusă la dosar intimata ANAF solicită respingerea recursului ca nefondat, menținerea soluției primei instanțe ca temeinică și legală.

Susține înregistrarea importurilor în sistemul Taric RO sistem care permite ANV să identifice toate declarațiile vamale pentru care taxa antidumping trebuie încasată retroactiv.

În privința competenței precizează că organele vamale au efectuat un control ulterior datorită apariției unor informații noi și anume adoptarea regulamentului CE nr.723/2011 privind extinderea taxei antidumping impuse prin regulamentul CE nr.91/2009 privind importurile de anumite elemente de fixare din fier sau oțel originare din Republica Populară Chineză și la cele din X cu respectarea termenului de 5 ani de la acordarea liberului de vamă.

Cuantumul taxei a fost stabilit în limitele prevăzute de regulamentul nr.723/2011 iar accesoriile au fost calculate cu respectarea dispozițiilor OG nr.92/2003.

Examinând sentința atacată prin prisma criticilor formulate de recurentă și apărărilor cuprinse în întâmpinare dar și din oficiu în baza art.304¹ Cod procedură civilă Înalta Curte constată că recursul este fondat pentru următoarele considerente:

Având în vedere tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, Regulamentul CE nr.1225/2009 al Consiliului din 30 noiembrie 2009 privind protecția împotriva importurilor care fac obiectul unui dumping din partea țărilor care nu sunt membre ale Comunității europene denumit în continuare regulamentul de bază, prin regulamentul UE nr.966/2010 al Comisiei din 7 octombrie 2010, s-a deschis o anchetă în conformitate cu art.13 alin.3 din regulamentul CE nr.11225/2009 pentru a se determina dacă importurile în Uniunea Europeană de anumite elemente de fixare din oțel inoxidabil precum șuruburi pentru lemn (cu excepția tirfoanelor), șuruburi autofiletante, alte șuruburi și buloane cu cap (împreună sau nu cu piulițele sau șaibe aferente, dar cu excepția șuruburilor realizate din bare, tije profile ori sârme, cu secțiunea plină și diametrul sub 6 mm și cu excepția șuruburilor și butoanelor pentru fixarea elementelor de cale ferată) și șaibe expediate din X indiferent dacă au fost sau nu declarate ca fiind originare din această țară, încadrate în prezent la codurile NC ex 7318 12 90, ex 7318 14 91, ex 7318 14 99, ex 7318 15 59, ex 7318 15 69, ex 7318 15 81, ex 7318 15 89, ex 7318 15 90, ex 7318 21 00 și ex 7318 22 00 (coduri TARIC 7318 12 90 11, 7318 12 90 91, 7318 14 91 11, 7318 14 91 91, 7318 14 99 11, 7318 14 99 91, 7318 15 59 11, 7318 15 59 61, 7318 15 59 81, 7318 15

69 11, 7318 15 69 11, 7318 15 69 91, 731815 69 81, 7318 15 81 11, 7318 15 81 81, 7318 15 89 11, 7318 15 89 61, 7318 15 89 81, 7318 15 90 21 7318 15 90 71, 7318 21 00 31, 7318 21 00 95, 7318 22 00 31 și 7318 22 00 95 eludează măsurile impuse prin Regulamentul CE nr.91/2009.

Art.2 din regulamentul de bază prevede „ în conformitate cu art.13 alin.3 și art.14 alin.5 din Regulamentul CE nr.1122/2009, autoritățile vamale sunt invitate să ia măsurile corespunzătoare pentru a înregistra importurile în uniune, identificate la art.1 din prezentul regulament.

La pct.18 din Regulamentul UE nr.966/2010 se prevede: „în conformitate cu art.14 alin.5 din Regulamentul de bază, importarea produsului care face obiectul anchetei ar trebui să facă obiectul unei înregistrări pentru a garanta că, în cazul în care ancheta demonstrează eludarea poate fi prelevată retroactiv o sumă corespunzătoare în drepturi antidumping începând cu data înregistrării acestor importuri expediate din X.

Așadar, scopul principal al înregistrării importurilor este acela de a permite AVN să identifice toate declarațiile vamale pentru care taxa antidumping trebuie încasată retroactiv.

În regulamentul de bază, cât și în regulamentul nr.966/2010 nu s-au făcut precizări cu privire la condițiile în care statele membre trebuie să procedeze la înregistrare, astfel că revine acestora competența de a stabili condițiile astfel încât perceperea retroactivă a taxelor antidumping extinse să fie asigurată corect și în acest mod să fie atins obiectivul acestui regulament.

În România contrar celor susținute de reclamanta-recurentă declarațiile vamale depuse de agenții economici se înregistrează în sistemul informatic conectat prin sistemul Taric – RO la sistemul informatic al Comisiei AG Taxud.

Tariful integral al comunității europene Taric a fost stabilit în baza art.2 al Regulamentului consiliului nr.2658/87/CE de la 2 iulie 1987 privind nomenclatura tarifară și statistică și tariful vamal comunitar.

Această bază de date Taric este utilizată de Administrațiile Vamale din statele membre pentru procesarea datoriilor vamale de

import sau export din și către țări terțe, totodată fiind și un instrument util de informare pentru operatorii economici și se bazează pe nomenclatura combinată (NC-condificare la 8 cifre) care constituie nomenclatura de bază pentru tariful vamal comun utilizată în procesul de vămuire a mărfurilor.

Verificând declarațiile vamale depuse la dosar file 50-108 se constată că acestea sunt înregistrate electronic iar mențiunile din cuprinsul acest facturi se referă la țara de origine, codul de marfă, natura mărfurilor importate, cantitatea importată, valoarea acestora, date suficiente pentru a asigura perceperea retroactivă a taxei antidumping în temeiul art.1 din regulamentul de punere în aplicare UE nr.712/2011 al Consiliului din 18 iulie 2011.

În atare situație criticile recurente-reclamante în sensul că în speță nu sunt îndeplinite condițiile pentru aplicarea cu efect retroactiv al regulamentului CE 723/2011 care a extins obligația de plată a taxei antidumping aplicabilă importurilor din China conform regulamentului CE nr.91/2009 și la produsele importate din X sunt nefondate.

Criticile vizând determinarea cuantumului taxei dumping sunt fondate.

Instanța de fond a reținut că este corectă marja de dumping de 85% stabilită de organele vamale întrucât modificarea marjei de la 85% la 74,1% a intervenit ulterior emiterii actelor contestate.

Prin regulamentul CE nr.723/2011 s-a stabilit ca marja taxei antidumping instituită prin regulamentul 91/2009 importurilor din China de 85% se extinde și la importurile din X.

Ulterior, însă la sesizarea OMC, CE a adoptat regulamentul nr.924/ din 4 octombrie 2012 care constată că taxa de 85% a fost greșit determinată, în fapt nivelul taxei fiind de 74,1% modificând în acest sens regulamentul CE 723/2011.

Regulamentul nr.924/2012 a fost publicat în Jurnalul European la 4 octombrie 2012 iar actele administrative au fost întocmite la data de 14 și respectiv 15 noiembrie 2012.

Instanța de fond a reținut greșit că este corectă marja de dumping de 85% aplicată de organele de control întrucât la data efectuării controlului și întocmirea actelor fiscale taxa antidumping de

85% era deja modificată, așa cum s-a arătat mai sus actele au fost întocmite la 14 respectiv 15 noiembrie 2012 iar regulamentul a fost publicat în Jurnalul European la 4 octombrie 2012 și a intrat în vigoare în ziua următoare acestei publicări.

Prin urmare se impune o verificare și stabilirea cuantumului taxei antidumping în raport de dispozițiile din Regulamentul CE nr.924/2012.

Prin acțiunea dedusă judecății reclamanta-recurentă critică procesul verbal de control și decizia fiscală și sub aspectul modalității de calcul al accesoriilor, susținând că decizia prin care s-a stabilit taxa antidumping i-a fost comunicată la data de 15 noiembrie 2012 taxa fiind achitată la data de 26 noiembrie 2012 iar în cauză nu poate fi vorba de o reevaluare a obligației de plată.

În susținerea acestor critici invocă prevederile art.217, 221, art.7 alin.4 din Codul vamal comunitar și art.44-45 Cod de procedură fiscală.

Se pune așadar în speță, problema exigibilității datoriei vamale constând în taxa antidumping și anume dacă se pot aplica penalității de întârziere între data declarației vamale inițiale și data înscrierii ulterioare a acesteia în evidența contabilă.

Potrivit art.241 alin.2 teza finală din Legea nr.86/2006 privind Codul vamal al României „dacă datoria vamală este legată de o taxă antidumping sau compensatorie această taxă se înscrie în evidența contabilă în cel mult două luni de instituirea acestei taxe.

Art.244 din același cod prevede, înscrierea în evidența contabilă, cuantumul drepturilor se comunică debitorului potrivit normelor legale.

Pârâta intimată își justifică controlul ulterior și recalcularea taxelor vamale prin aceea că au apărut informații noi respectiv a intrat în vigoare regulamentul CE 723/2011 privind extinderea taxei antidumping definitive impuse prin regulamentul CE nr.91/2009 privind importurile de anumite elemente de fixare din fier sau oțel originare din Republica Populară Chineză la importurile de anumite elemente de fixare din fier sau oțel expediate din X indiferent dacă au fost sau nu declarate ca provenind din X.

Suntem așadar, în situația reglementată de prevederile art.241 din Codul vamal al României privind recuperarea cuantumului taxelor antidumping astfel că era necesară înregistrarea în contabilitatea instituției vamale a cuantumului taxei antidumping după data instituirii acestei taxe și ulterior înregistrării importurilor și apoi comunicarea acestui cuantum debitorului taxelor vamale obligat să o achite în termen de 10 de la comunicare.

Instanța de fond a respins acțiunea reclamantei și a menținut obligațiile fiscale stabilite prin decizia contestată fără însă ca din considerentele hotărârii să rezulte că a analizat criticile reclamantei-recurente în ceea ce privește accesoriile reținând sumar că au fost respectate dispozițiile legale privind calculul taxei antidumping precum și a accesoriilor, contrar prevederilor art.261 alin.5 Cod procedură civilă care obligă judecătorul fondului să arate motivele de fapt și de drept care au format convingerea lui, să enunțe cele constatate și dovezile care au determinat-o, dar și să examineze în mod real problemele esențiale care i-au fost supuse

Această modalitate de soluționare a cauzei echivalează cu necercetarea fondului în speță fiind incidente prevederile art.312 alin.5 Cod procedură civilă astfel că instanța va admite recursul, va casa hotărârea și va trimite cauza spre rejudecare aceleiași instanțe. Cu ocazia rejudecării se va proceda în limitele prevăzute art.18 alin.2 din Legea nr.554/2004 raportat la art.218 Cod procedură civilă, la verificarea cuantumului taxei antidumping avându-se în vedere împrejurarea că actul de control dar și decizia de impunere au fost întocmite ulterior intrării în vigoare a regulamentului CE 723/2011 care modifică nivelul taxei adoptat prin regulamentul 924 din 4 octombrie 2012 de la marja de 85% la 74,1%, taxa urmând a fi calculată la această marjă.

În privința accesoriilor se va verifica în rejudecare data la care cuantumul taxei antidumping a fost înregistrată în contabilitatea autorității vamale, data la care acest cuantum i-a fost comunicat recurente-reclamante și în raport de cuantumul taxei antidumping calculat la marja de 74,1% și datele vizând comunicarea cuantumului taxei se va verifica și cuantumul accesoriilor stabilite la această taxă.

**PENTRU ACESTE MOTIVE
IN NUMELE LEGII
DECIDE:**

Admite recursul declarat de reclamanta S.C. X S.R.L. împotriva Sentinței civile nr.X din 30 septembrie 2013 a Curții de Apel X – Secția a VIII-a Contencios Administrativ și Fiscal.

Casează sentința atacată și trimite cauza spre rejudecare la aceeași instanță.

Irevocabilă.

Pronunțată în ședință publică, astăzi 11 noiembrie 2014

JUDECĂTOR,

X

JUDECĂTOR,

X

JUDECĂTOR,

X

MAGISTRAT ASISTENT,

X

X